

Arrest

nr. 192 877 van 29 september 2017
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2017 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. GALLO, loco advocaat K. LOYENS, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 23 december 2014 in Marokko in het huwelijk met een in België verblijfs-gerechtigde Marokkaanse onderdaan.

1.2. Op 27 februari 2015 dient verzoekster bij de Belgische vertegenwoordiging in Casablanca, Marokko, een aanvraag in tot de afgifte van een visum type D (lang verblijf) teneinde haar echtgenoot in België te vervoegen. Het gevraagde visum wordt op 10 augustus 2015 toegekend.

1.3. Verzoekster komt op 2 september 2015 aan in België en wordt op 3 november 2014 in het bezit gesteld van de elektronische A-kaart geldig tot 14 oktober 2016.

1.4. Bij schrijven gedateerd op 9 mei 2016 richt verzoekster een schrijven aan verweerder waarin zij melding maakt van partner- en intrafamiliaal geweld. Er wordt melding gemaakt van een tussenkomst door en klacht bij de politie en een lopend strafrechtelijk onderzoek, doch hieromtrent worden geen stukken bijgevoegd.

1.5. Op 12 oktober 2016 wordt via de gemeente Waregem de verlenging van de A-kaart gevraagd. Naast het schrijven van 9 mei 2016 worden hierbij eveneens een attest van het CAW Limburg van 10 oktober 2016 dat verzoekster sinds 15 september 2016 in een vluchthuis verblijft en een getuigschrift van het OCMW van Waregem dat verzoekster haar referentieadres bij hen heeft, voorgelegd.

1.6. Volgende stukken worden door verzoekster op 16 november 2016 ter staving van haar vraag tot verlenging van haar verblijfstitel overgemaakt: een schrijven van verzoekster dat ze verder haar leven wil uitbouwen in België, omdat ze als gescheiden vrouw in Marokko niet langer zal worden aanvaard en ze bang is om terug te keren naar haar land omdat nog familieleden van haar echtgenoot in hetzelfde dorp wonen en verschillende medische stukken.

1.7. In een schrijven van 21 november 2016 wordt verzoekster onder meer verzocht bewijzen van mishandeling, waaronder het proces-verbaal en medische rapporten, over te maken. In een tweede schrijven van 21 november 2016 wordt verzoekster gewezen op de wettelijke bepaling van artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en uitgenodigd alle volgens haar nuttige documenten voor te leggen inzake de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf in België en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het herkomstland die in rekening dienen te worden genomen bij de beslissing om al dan niet een verlengd verblijfsrecht toe te staan. Er wordt verder andermaal gewezen op het belang om het proces-verbaal inzake het partner- en intrafamiliaal geweld en medische rapporten inzake de voorgehouden mishandelingen voor te leggen. Beide brieven worden op 22 november 2016 aan verzoekster ter kennis gebracht.

1.8. Bijkomend maakt verzoekster op 20 december 2016 nog volgende stukken over: een attest van het CAW Limburg van 16 december 2016 dat ze nog steeds in een vluchthuis verblijft, een attest van klachtneerlegging bij de politie op 27 februari 2016, attesten van De Voorzorg en Bond Moyson, een getuigschrift van woonst van de stad Waregem, een attest van het OCMW van Waregem van 19 december 2016 dat verzoekster in de periode van 15 september 2016 tot 30 november 2016 recht had op een equivalent leefloon, een uittreksel uit het strafregister, een attest van het volgen van de cursus maatschappelijke oriëntatie, een deelcertificaat van de module Nederlands tweede taal – richtgraad 1 gedateerd op 5 december 2016 en een inschrijvingsformulier voor het schooljaar 2016-2017 voor de cursus Nederlands tweede taal – richtgraad 1.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 20 maart 2017 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 29 maart 2017 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [Q.]

Voorna(am)(en): [M.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

- de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).*

Betrokkene huwde op 13.12.2014 te Marokko met [M. O.].

Zij kwam aan in België op 02.09.2015 met een visum in het kader van gezinshereniging.

Op 03.11.2015 werd betrokkene in het bezit gesteld van een inschrijving in het vreemdelingenregister (=A-kaart) met een geldigheidsduur van 1 jaar tot 14.10.2016. Op 9 mei 2016 ontvingen onze diensten een brief van een advocaat dat er sprake zou zijn van partnergeweld en familiaal geweld. Er zou ook een PV opgesteld zijn eind februari 2016 (dd. 27.02.2016). Zij zou op dit moment verblijven bij een vriendin. Minder dan een halfjaar na binnenkomst zou er al geen sprake zijn van samenwoning, maar de echtscheiding werd nog niet aangevraagd.

Op 12.10.2016 vraagt de gemeente naar de verlenging van de A-kaart van betrokkene. Zij leggen volgende stukken voor: schrijven CAW vluchthuis in Hasselt (zij verblijft er sinds 15 september 2016 omwille van mishandeling door haar echtgenoot en familie, er wordt verwezen naar het PVS maar ze kregen de ziekenhuisverslagen nog niet binnen), brief advocaat (zelfde als in mei), OCMW (inschrijving referentieadres en aanvraag maatschappelijke dienstverlening). De gemeente laat ons later weten dat betrokkene sinds 22.11.2016 ingeschreven op het adres [...] (adres OCMW Waregem). Op 16.11.2016 maakt de gemeente nog documenten over: brief betrokkene dat zij wenst haar leven hier uit te bouwen, dat ze hier intussen vrienden heeft en de relaties/situatie in land van herkomst moeilijk(er) zullen zijn of ze niet aanvaard zal worden en ze haar hier veiliger voelt, aanwezigheidslijst cursus Nederlands over een periode van een maand, ziekenhuisverslag (14, 15 en 16 november 2015) en bloedanalyses (op 14.11.2015 en 05.12.2015). Uit deze ziekenhuisverslagen wordt nergens melding gemaakt van letstels of intrafamiliaal geweld. De diagnose zou gastro-enteritis zijn en dat er momenteel geen sprake is van appendicitis. Zij had zich aangemeld met problemen van buikpijn en braken.

Betrokkene ondertekende op 22.11.2016 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Tevens werd gevraagd naar bewijzen waaruit blijkt dat het partnergeweld werd opgesteld, hiervoor werden pv's en medische attesten gevraagd en de andere stukken die normaal moeten aanwezig zijn voor een verlenging van de A-kaart (zoals bewijs van goed gedrag en zeden, ziektekostenverzekering..).

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele /sociale banden met land van herkomst) werden volgende documenten overgemaakt:

* ziektekostenverzekering betrokkene, dit is een voorwaarde voor gezinshereniging

* bewijs van goed gedrag en zeden, dit is een voorwaarde voor gezinshereniging

* getuigschrift van woonst; dit is een voorwaarde voor gezinshereniging

* Leefloon (van midden september tot en met eind november) opgesteld in december); een voorwaarde voor gezinshereniging is niet ten laste zijn van de overheid

* attesten inburgering, cursus maatschappelijke oriëntatie, dit zijn verplichte cursussen in België

* PV op datum van 27.02.2016; telefonisch werd er contact opgenomen met de lokale politiedienst, er is nog geen verdere beslissing genomen in dit dossier door het parket, betrokkene spreekt over fysieke mishandeling en ziekenhuisopnames, maar er is geen een document overgemaakt naar onze diensten die dit bevestigen, dit zijn echter feitelijke kwesties. Er werd ook contact opgenomen met CAW dat dit doorslaggevende bewijzen zijn in dergelijke dossiers. Verder haalt zij aan een kind verloren te hebben door het aanhoudend geweld. In het PV verwijst ze dat ze in december 2015 zwanger werd. De gynaecoloog die geraadpleegd werd, bleek haar neus, keel en oren te controleren en geen gynaecoloog te zijn. Hiervan werden ook geen bewijzen (zowel niet van zwangerschap of andere) overgemaakt. De bloedanalyses afgenomen op 14.11.2015 en 05.12.2015 vertonen ook geen waarden (HCG) die wijzen op een zwangerschap. Er is een bijhorende tabel aanwezig die de waarden aangeeft bij aantal weken zwangerschap. Haar waarde ligt lager dan de waarden aangegeven bij 0.2-1 week (begin van de tabel). Betrokkene is pas recent in België, en heeft 23 jaar in Marokko gewoond. Het is ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst. Samenwoning is een voorwaarde bij gezinshereniging onder art. 10, in de gevallen dat er sprake is van intrafamiliaal geweld kan verder verlengd worden onder gezinshereniging. Er werden hiervan geen bewijzen overgemaakt terwijl meerdere malen met aandrang verzocht werden deze ons over te maken. Gezien de periode die al verstreken is en dokters- of ziekenhuisattesten toch bijgehouden worden of kunnen geraadpleegd worden kunnen we er niet van uitgaan dat er in dit geval sprake is van intrafamiliaal geweld. De ziekenhuisopname die onze dienst overgemaakt werd, gaat over een heel andere kwestie en wordt er nergens melding van intrafamiliaal geweld gemaakt.

Aangezien betrokkene er voor kiest geen andere bewijzen voor te leggen en er dus geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar andere andere de gezinssituatie, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met haar land van oorsprong» wordt verondersteld dat deze situatie niet van die

aard is dat enkel en alleen op basis van de overgelegde documenten en een handgeschreven verklaring van betrokkene een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene. Er zijn geen aanwijzingen dat er belemmeringen zijn om betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven op basis van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster stelt in een enig middel als volgt:

“Dd. 27.02.2016 diende verzoekster klacht in van het intrafamiliaal geweld bij de politiediensten te Waregem, dewelke hiervan proces-verbaal opstelde, gekend onder nummer KO.43.L5.002113/2016.

Het strafrechtelijk onderzoek daartoe is op heden nog steeds lopende.

In het kader van dit strafrechtelijk onderzoek werd verzoekster nog pas dd. 01.04.17 bijkomend verhoord.

Tevens werd er tijdens dit herverhoor een audiogesprek/geluidsbestand gevoegd bij het strafdossier van een telefoongesprek tussen verzoekster en haar echtgenoot. Uit dit audiogesprek blijkt duidelijk dat verzoekster slachtoffer werd van IFG.

Zo stelde verzoekster volgende vraag in bovengenoemd telefoongesprek:

"Het enigste fout dat ik begaan heb, is dat ik alles wil uitpraten ook al sloeg je me. De ene keer met een glas water, kletsen, duwen enz. Geef me dan een reden waar je me sloeg en uitscheld?"

Waarop de echtgenoot als volgt antwoordde:

"Omdat je het verdient."

Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat verzoekster het slachtoffer werd van intrafamiliaal geweld, gelet op het feit dat haar echtgenoot dit erkende in het telefoongesprek...

De Dienst Vreemdelingenzaken is te voorbarig geweest om reeds een beslissing te vellen aangaande het verblijfsrecht van verzoekster, gelet op het feit dat het strafonderzoek nog steeds lopende is en zodoende niet op basis van objectieve elementen een beslissing nam.”

2.2. In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het middel op, omdat verzoekster volgens hem nalaat de juridische grondslag aan te wijzen waarop haar middel is gebaseerd en die zij geschonden acht.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster, door te betogen dat voorbarig werd overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissingen waar het strafonderzoek niet werd afgewacht en aldus niet op basis van objectieve elementen een beslissing werd genomen, op voldoende duidelijke wijze heeft aangegeven dat zij zich wil beroepen op een miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals zij ter terechtzitting ook stelt. Het middel wordt dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht. De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet – op basis waarvan de bestreden beëindigingsbeslissing is genomen - luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

[...]

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

[...]

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

[...]

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

[...]"

Verzoekster wijst allereerst op de door haar op 27 februari 2016 bij de politie ingediende klacht inzake intrafamiliaal geweld en het in dit verband opgestelde proces-verbaal alsook het gegeven dat deze klacht nog in onderzoek is. Een eenvoudige lezing van de bestreden beëindigingsbeslissing leert evenwel dat verweerder bij zijn beoordeling of verzoekster al dan niet in aanmerking komt voor een verlenging van haar verblijfsrecht hoewel niet langer is voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging, waar zij niet langer een gezins- of huwelijksleven heeft met haar echtgenoot, zowel met deze klacht als het gegeven dat deze nog in onderzoek is bij het parket rekening heeft gehouden. Hij gaf middels zijn motivering duidelijk aan dat het aan verzoekster toekwam om, in het kader van haar vraag tot verlenging van haar verblijfstitel, aannemelijk te maken dat zij daadwerkelijk het slachtoffer was van intrafamiliaal geweld en benadrukte dat zij hiertoe werd uitgenodigd stukken voor te leggen. Hij oordeelde dat de door verzoekster voorgelegde stukken niet aantonen dat er sprake was van partner- of intrafamiliaal geweld. Zo stelde hij vast dat verzoekster naliet stukken voor te leggen die de voorgehouden fysieke mishandelingen en ziekenopnames als gevolg hiervan kunnen staven. Hij oordeelde dat in de voorgelegde ziekenhuisverslagen nergens melding wordt gemaakt van letsels of intrafamiliaal geweld en deze gaan over een heel andere kwestie. In zoverre verzoekster in haar klacht aanhaalde een kind te hebben verloren door het aanhoudende geweld stelde verweerder dat noch van haar zwangerschap noch van het verlies van een ongeborn kind (door geweld) bewijzen voorliggen. Hij stelde dat de bloedanalyses afgenomen in november en december 2015 geen waarden vertonen die wijzen op een zwangerschap. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster als dusdanig niet ingaat op deze voorziene motivering en aldus niet aantoonbaar dat het bestuur hierbij niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bijkomend verhoor op 1 april 2017 in het kader van het strafrechtelijke onderzoek en een tijdens dit verhoor bij het strafdossier gevoegd audiogesprek tussen haar en haar echtgenoot waaruit volgens haar blijkt dat zij wel degelijk slachtoffer was van partnergeweld. Eveneens voegt zij bij haar verzoekschrift een bijkomend medisch stuk. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissingen geen rekening houden met deze stukken die verzoekster hem, ondanks een uitdrukkelijke uitnodiging tot het voorleggen van stukken inzake het voorgehouden intrafamiliaal geweld, voorheen niet overmaakte en die zij nu voor het eerst bij haar verzoekschrift voegt. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoekster betoogt ten slotte dat voorbarig werd overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissingen waar het strafonderzoek nog steeds lopende was en aldus niet op basis van objectieve elementen een beslissing werd genomen. De Raad stelt evenwel vast dat verweerder overging tot het nemen van de bestreden beslissingen naar aanleiding van een door verzoekster ingediende aanvraag tot een verlenging van haar tijdelijke verblijfstitel in het kader van gezinshereniging en waarbij zij het bestuur vroeg om deze verlenging toe te staan omdat zij slachtoffer was van intrafamiliaal geweld en dit ondanks het gegeven dat niet langer sprake was van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met haar echtgenoot die zij vervoegde. Verzoeksters aanvraag tot verlenging dateerde van 12 oktober 2016 en het kwam het bestuur toe binnen een redelijke termijn een beslissing inzake deze aanvraag te nemen.

Er blijkt geenszins dat een dergelijk strafrechtelijk onderzoek opschortend werkt wat het nemen van de thans bestreden beslissingen betreft. Er dient verder te worden aangenomen dat, in het kader van een dergelijke vraag tot verlenging, de bewijslast dat er sprake is van intrafamiliaal geweld in de eerste plaats bij verzoekster berust en het bestuur verzoekster uitdrukkelijk uitnodigde stukken voor te leggen inzake het door haar voorgehouden intrafamiliale geweld, zoals medische verslagen en processen-verbaal. Verzoekster was aldus in de mogelijkheid om verweerder alle stukken voor te leggen die zij nuttig achtte in dit verband. Er kan verder worden aangenomen dat verweerder in het kader van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet niet enkel rekening kan (of dient te) houden met een effectieve veroordeling van de echtgenoot (en diens familie) wegens intrafamiliaal geweld doch met alle bewijzen die bij hem worden voorgelegd die wijzen op intrafamiliaal geweld en op een behoefte aan bescherming van de betrokken vreemdeling. De Raad benadrukt dat verweerder in zijn beslissingen zo ook de verschillende door verzoekster ter staving van het voorgehouden intrafamiliale geweld voorgelegde stukken heeft onderzocht en heeft beoordeeld of aldus intrafamiliaal geweld of een nood aan bescherming aannemelijk wordt gemaakt. Hij oordeelde evenwel dat zulks niet blijkt, beoordeling die door verzoekster als dusdanig niet wordt bekritiseerd. Verzoekster geeft op zich ook niet aan dat het bestuur hierbij enig concreet stuk of gegeven zoals dit voorlag ten onrechte niet in zijn beoordeling heeft betrokken. In dit verband wenst de Raad ten overvloede ook nog op te merken dat het bestuur zelf gehouden is bepaalde termijnen te respecteren bij de toepassing van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet, hetgeen niet steeds toelaat een strafonderzoek af te wachten omdat het anders zijn bevoegdheid verliest om toepassing te maken van deze bepaling. In dit verband kan worden gewezen op het gegeven dat in beginsel enkel gedurende de eerste vijf jaar een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht. In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat verweerder als zorgvuldig handelende overheid in casu pas vermocht over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissingen nadat het strafrechtelijke onderzoek inzake de klacht van verzoekster was afgerond of de bestreden beëindigingsbeslissing enkel kon worden gegrond op de uitkomst van de door verzoekster ingediende klacht. Verzoekster toont niet aan dat het bestuur is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS